

Posudek oponenta
rigorosní práce
Mgr. Karoliny Novákové
na téma

„Reorganizační plán – sestavení a provádění“

Kandidátka předložila práci na uvedené téma o celkovém rozsahu 120 stran (včetně úvodu a závěru, seznamu zkratk, seznamu použité literatury, resumé i summary). Svým rozsahem tak práce vyhovuje požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Z hlediska systematického je práce velmi podrobně členěna; z tohoto členění i po věcné stránce vyplývá zájem autorky o dané téma, snaha o jeho komplexní zpracování, stejně jako o podrobnější strukturu, jež by jí umožnila se dané látky chopit co nejdůsledněji.

Autorka se zabývá zásadním tématem, tedy hlavní variantou řešení úpadku dlužníka podnikatele, jež umožňuje pokračování provozu jeho podniku, a to z pohledu zcela zásadního, sestavování a následného provádění reorganizačního plánu. Dané téma je s ohledem na stále převládající čerstvost právní úpravy a vsřebávání prvních praktických zkušeností s její aplikací vysoce aktuální a přínosné, specifický přístup autorky pak umožňuje soustředit pozornost na ty aspekty, které jsou pro úspěch reorganizace zcela klíčové.

Práce se ve své úvodní – obecné části – kapitolách 1 a 2 (reorganizace jako sanace úpadku a věřitelé v reorganizaci) – zabývá základními otázkami podstaty reorganizace a vymezení věřitelé, jejich pohledávky jsou v ní uspokojovány.

Stěžejní část práce tvoří kapitoly 3 až 4, resp. 6 práce, kde se autorka zabývá postupně jednak sestavením reorganizačního plánu (včetně zprávy o reorganizačním plánu) a jeho prováděním (mezitím se autorka zabývá i schvalováním reorganizačního plánu; zde jde o jakési intermezzo, které s ohledem na vymezení tématu zároveň je i není třeba – v daném rozsahu a s převážně popisným výkladem – nutné zařadit).

Závěr práce pak tvoří stručná formální kapitola 7. zabývající se skončením reorganizace.

Vůči systematické nemám zásadních námitek, výše uvedenou lze chápat jako jistý důsledek snahy autorky o postižení zmíněného tematického intermezza).

Práce je ukončena stručným závěrem, kde se autorka snaží vyvodit z dílčích závěrů určité celkové shrnutí. Zde autorka zastává stanovisko výběrové povahy reorganizace, které je ale velmi obecné a stálo by za to jej rozvést – s ohledem na podrobnosti, kterými se zabývá v textu práce – šířeji. Závěr se dle mého méně zabývá vlastními otázkami dle zúženého

tématu. V tomto kontextu postrádám v rámci práce alespoň minimální komparatistický exkurs, jak ve vztahu k „pramatce“ sanací (USA), tak k nějaké evropské právní úpravě.

Z celkového zpracování tématu, ze způsobu vyjadřování, práce s literaturou i (přes revizní novelu stále kusou) judikaturou, je zřejmé, že autorka má o dané téma zájem, seznámila se s ním a ovládá jej. Jistě že se při práci daného rozsahu čas od času nevyhne popisnějším partiím (viz výše), ale z práce jako celku převládá snaha řešit a vyjadřovat se k sporným otázkám a zaujímat vlastní postoje a stanoviska.

Práce vykazuje odbornou erudici autorky, v zásadě se v ní nevyskytují žádné vážnější věcné nedostatky.

Práce je způsobilá k ústní obhajobě, v jejímž rámci necht' se autorka zaměřit na tyto otázky:

- 1) Hodnocení reorganizace jako „výběrové“, „prémiové“ varianty sanace – jednak pokládám tento závěr za v práci neargumentovaný, jednak přesahující téma práce, ale rovněž se s ním zcela neztotožňuji.
- 2) Jaká specifika má s ohledem na téma práce případ. tzv. předjednané reorganizace (tedy ve vztahu k vypracování reorganizačního plánu)?

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.

V Praze dne 3. března 2016